

Arrest

nr. 92 444 van 29 november 2012
In de zaak RvV 97 021 / II

In zake: **[REDACTED]**
[REDACTED]
handelend in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordigers
van hun minderjarige kinderen **[REDACTED]**

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat **[REDACTED]** en **[REDACTED]** die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen **[REDACTED]** en **[REDACTED]** op 14 mei 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die loco advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 15 juni 2009 een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten, die op 10 oktober 2011 resulteerde in beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Het beroep dat door verzoekers op 10 november 2011 tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot de arresten met nummers 74 572 en 74 573 van 2 februari 2012, waarbij verzoekers eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd.

1.3. Verzoekers dienden op 16 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 6 januari 2012 onontvankelijk verklaard.

1.4. Verzoekers dienden op 23 maart 2012 een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

1.5. Verzoekers dienden op 16 april 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Op 18 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlagen 13quater). Het beroep dat door verzoekers op 14 mei 2012 tegen deze beslissingen werd ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen leidde tot arrest nr. 91 951 van 22 november 2012.

1.7. Op 4 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoekers een beslissing waarbij de in punt 1.4. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.03.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

D., A. (...) (R.R.: (...))

geboren te Volgograd op 04.09.1981

+echtgenote R., P. (...) (R.R.: (...))

geboren te Urus-Martan op 26.11.1982

*+kinderen (minderjarig) D., K. (...) (*23.04.2005)*

*D., S. (...) (*25.06.2010)*

*D., A. (...) (*03.03.2012)*

Nationaliteit: Rusland (Fed.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.04.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg dienen betrokkenen van 03.05.2012 gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dienen zij dringend het grondgebied van de Schengen-Lidstaten te verlaten.

Gelieve bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand onderdeel van het eerste middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich onder meer op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekers betogen in wat als het tweede onderdeel van hun eerste middel kan worden beschouwd als volgt:

"2. Wat de ernst van de ziekte betreft:

Wat de gevolgen zouden zijn ingeval van stopzetting van de behandeling, maakt het standaard medisch getuigschrift zoals ingevuld door Dr. D. (...), psychiater, op 2.02.2012, melding van het volgende:

"aggravation des plaintes actuelles avec sentiments de menaces pour sa vie- Risque suicidaires. Un retour au pays (milieu xenogène) est actuellement contre indiqué pour raisons médicopsychol."

Vrij vertaling:

"verergering van de actuele klachten met gevoelens van bedreigingen voor zijn leven- Zelfmoordrisico's. Een terugkeer naar zijn land () is momenteel niet aangewezen omwille van medische-psychologische redenen."

Het standaard medisch getuigschrift maakt melding van het feit dat er zelfmoordrisico's bestaan en dat een terugkeer niet aangewezen is.

PTSS is een psychische aandoening die in het DSM-IV is ingedeeld bij de angststoornissen. De aandoening ontstaat als gevolg van ernstige stressgevendende situaties, waarbij sprake is van levensbedreiging, ernstig lichamelijk letsel of een bedreiging van de fysieke integriteit.

Desondanks, meent Dr. B. (...), dat de ziekte van eerste verzoeker geen bedreiging houdt in het leven van betrokkene.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing de motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel miskennen.

Immers, als openbare dienst dient verwerende partij bij het nemen van beslissingen op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren tussen alle in het geding zijnde belangen.

Het redelijkheidsbeginsel laat niet dat het oordeel van het bestuur over te doen, maar het oordeel van verwerende partij onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt bijgevolg het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

In casu dient te worden vastgesteld dat niemand weet waarop Dr. B. (...) zich beroept om tot het besluit te komen dat de ziekte van eerste verzoeker geen directe bedreiging inhoudt voor zijn leven....

Dit terwijl, Dr. D. (...), die een psychiater en eerste verzoeker sinds november 2009 volgt, in het standaard medisch getuigschrift spreekt van zelfmoordrisico's ingeval van stopzetting van de behandeling.

In casu is Dr. B. (...) tot een volledig ander besluit gekomen dan de behandelende psychiater van eerste verzoeker terwijl hij eerste verzoeker nooit heeft gezien en hij zijn beslissing bijgevolg enkel kon staven op het standaard medisch getuigschrift ingevuld door Dr. D. (...) waarin wordt gesteld dat er zelfmoordrisico's bestaan in hoofde van eerste verzoeker.

Zelfmoord wordt in het Van Dale woordenboek als volgt gedefinieerd: "m en v -en het benemen vh eigen leven: ~ plegen."

Tot het besluit komen dat de aandoening PTSS en zelfmoordrisico's geen directe bedreiging vormt op het leven van eerste verzoeker, is met andere woorden in strijd met het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel maar eveneens met de motiveringsplicht aangezien Dr. B. (...) geen enkele reden aanhaalt waarom hij zich distantieert van het standaard medisch getuigschrift van Dr. D. (...).

In die zin, wensen verzoekers te verwijzen naar een recent arrest van Uw Raad dd. 22 maart 2012 betreffende eveneens een psychische aandoening die door een arts-adviseur van verwerende partij als

niet ernstig genoeg werd beschouwd: "2.3.2.3. En l'espèce, le Conseil constate que le psychiatre de la requérante a émis plusieurs attestations dont une du 18 janvier 2012, laquelle mentionne « Si rupture du lien thérapeutique au risque de renvoi de le pays d'origine, malgré la disponibilité éventuelle de traitement risque de décompensation psychotique majeure, de nouvelle affection avec risque vital non exclu ».

Il résulte que la requérante a un réel besoin d'un suivi médicale, et que l'interruption de celui-ci n'exclut pas un risque vital. Dès lors en estimant que « (...), le dossier médical fourni ne permet pas d'établir que l'intéressé souffre d'une maladie dans un état tel qu'elle entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique. », la partie défenderesse n'a pas adéquatement motivée sa décision dans le mesure où elle n'expose pas les motifs pour lesquels le médecin conseil s'écarte de l'avis émis par le médecin spécialiste de la requérante. A ce stade de la procédure, il y a lieu de conclure que ce développement du moyen est sérieux.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

2.2. Verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen dienaangaande als volgt:

"In een eerste middel stellen verzoekers een schending voor van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers menen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer in strijd is met de materiële motiveringsplicht en behept is met een manifeste appreciatiefout. Het standaard medisch getuigschrift zou melding maken van het feit dat er zelfmoordrisico's bestaan en dat een terugkeer niet aangewezen is. Ze stellen dat in casu niemand weet waarop dr. B. (...) zich beroept om te besluiten dat de ziekte geen directe bedreiging inhoudt van zijn leven, terwijl dr. D. (...), een psychiater verzoeker sinds 2009 volgt. Ze verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 maart 2012.

De verwerende partij heeft de eer er vooreerst op te wijzen dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt: (...)/

In casu oordeelde de ambtenaar-geneesheer d.d. 2 april 2012 wat volgt:

"(...) ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend 23.03.2012.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest van 2/2/2012 door dr. D. (...) beschreven aandoeningen houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel. (...)"

Voor zover verzoekers kritiek uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te

verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer." (arrest RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012)

Aangezien de ambtenaar-geneesheer oordeelde dat de ziekte niet beantwoordt aan artikel 9ter §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, diende de verwerende partij, overeenkomstig artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet de aanvraag onontvankelijk te verklaren. De verwerende partij heeft in casu niets anders gedaan dan de wettelijke bepalingen gerespecteerd.

Louter ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de rechtspraak van het EHRM, die een hoge drempel hanteert inzake medische zaken, wel degelijk gerespecteerd werd en kan hierbij wijzen op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96). Diezelfde hoge drempel werd in 2008 bevestigd door het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855). Voormelde zaak handelde over de uitzetting van een hiv-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM in het zeer uitzonderlijk

geval ("a very exceptional case"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Het EHRM oordeelde dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. v/ Verenigd Koninkrijk werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v/ het Verenigd Koninkrijk te behouden. In D. v/ het Verenigd Koninkrijk waren de zeer uitzonderlijke omstandigheden volgens het Hof: "only in a very exceptional case where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the D. case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food or shelter or social support."

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Mede gelet op de zeer hoge drempel die het EHRM hanteert sinds de zaak D. t. Verenigd Koninkrijk moet verzoeker in concreto dan ook aantonen dat zijn actuele medische toestand dermate ernstig en kritisch is dat er dwingende humanitaire gronden zijn om hem een machtiging tot verblijf om medische redenen te geven. Aangezien het de ambtenaar-geneesheer toekomt hierover te oordelen en in casu stelde dat de gezondheidstoestand van verzoekster niet kritiek is, werd de aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet op correcte wijze onontvankelijk verklaard.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Immers, de beslissing verwijst naar de toepasselijke wetbepaling, zijnde artikel 9ter §3, 4° van de vreemdelingenwet en naar het medische advies van de arts- adviseur d.d. 02.04.2012 op basis waarvan de beslissing genomen werd. Verzoekers kennen de motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

De verwerende partij heeft de eer toe te voegen dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr. 172.821, 27 juni 2007 e.a.).

Verzoekers maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoekers kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in hun verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft ; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt ; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bij gevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht (R.v.St., arrest nr. 163.817 d.d. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 maart 2012, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat zij nalaten aan te tonen dat de feitelijke omstandigheden gelijk zijn aan de omstandigheden zoals die zich voordoen in het voornoemde arrest. Evenmin maken verzoekers duidelijk waarom in casu dezelfde beoordeling zou dienen te gebeuren als in het desbetreffende arrest.

Het eerste middel is niet ernstig."

2.3. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

2.4. Artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, "zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)" luidt als volgt :

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)"

2.5. In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de arts-adviseur van 2 april 2012 en stelt vast dat "de ziekte" kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt de bestreden beslissing: "Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit."

2.6. Gelet op de redactie van artikel 9ter, §1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet is deze bepaling van toepassing op drie gevallen, namelijk wanneer er sprake is van een ziekte die:

- ofwel een reëel risico inhoudt voor het leven,
- ofwel een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit,
- ofwel een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling

doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst of het land van verblijf.

2.7. Blijkens het administratief dossier legden verzoekers bij hun in punt 1.4. vermelde aanvraag drie stukken neer aangaande de aandoening van verzoeker, met name een getuigschrift opgesteld door dr. S.D., psychiater, op 6 oktober 2010 waarin ze stelt dat verzoeker sedert juli 2010 regelmatig bij haar op consulatie komt, een standaard medisch getuigschrift, opgesteld door dr. E.D., psychiater, op 2 februari 2012 en een attest van psychologische opvolging ("*attestation de suivi psychologique*"), opgesteld door psychologe B.S. op 12 maart 2012. Dr. E.D. vulde voor wat betreft de gevolgen van de stopzetting van de behandeling van verzoekers aandoening het volgende in op het standaard medisch getuigschrift van 2 februari 2012: "*aggravation des plaintes actuelles avec sentiments de menaces pour sa vie- Risque suicidaires. Un retour au pays [...] est actuellement contre indiqué pour raisons médicopsychol.*" De door verzoekers in hun verzoekschrift voorgestelde Nederlandse vertaling van het bovenstaande kan gevolg worden en wordt alleszins niet betwist door de verwerende partij: "*verergering van de actuele klachten met gevoelens van bedreigingen voor zijn leven- Zelfmoordrisico's. Een terugkeer naar zijn land [...] is momenteel niet aangewezen omwille van medische-psychologische redenen.*"

2.8. In het advies van 2 april 2012 van arts-adviseur, dr. B. waarop de bestreden beslissing steunt, kan het volgende worden gelezen:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.03.2012.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevegd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte.

De in het medisch attest van 2/2/2012 door dr. D. (...) beschreven aandoening houdt geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

2.9. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de betrokken arts-adviseur een bijzondere expertise zou bezitten aangaande de behandeling van verzoekers aandoening in Rusland. Evenmin blijkt dat hij gecorrespondeerd zou hebben met een arts die een dergelijke expertise bezit. De arts-adviseur is evenmin zelf nagegaan of er een adequate behandeling beschikbaar is voor verzoekers aandoening in diens land van herkomst. De Raad ziet dan ook net als verzoekers niet in hoe de arts-adviseur dan kan concluderen dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor verzoekers leven, daar waar dr. E.D., die psychiater blijkt te zijn, in het standaard medisch getuigschrift van 2 februari 2012 expliciet stelt dat er zelfmoordrisico's zijn in geval van stopzetting van de behandeling.

2.10. Doordat in de bestreden beslissing de gemachtigde van de staatssecretaris een advies van de arts-adviseur dat niet getuigt van een behoorlijke feitenvinding in het licht van artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderschrijft en als het zijne overneemt, is de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

2.11. Verwerende partij kan zich te dezen niet dienstig verschuilen achter het advies van de arts-adviseur en betogen dat aangezien de arts-adviseur adviseert dat de aangehaalde aandoening niet beantwoordt aan artikel 9 ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zij niet anders kon dat dit advies te volgen. Het komt de verwerende partij immers toe het gestelde in artikel 9 ter, §1, eerste lid te respecteren en zondig de arts-adviseur te verzoeken om bijkomende onderzoeken te verrichten.

Verwerende partij kan te dezen evenmin dienstig verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) en in essentie betogen dat de hoge drempel voorzien in de in de nota aangehaalde rechtspraak van het EHRM – d.w.z. de aandoening dient levensbedreigend te zijn gezien de kritieke gezondheidstoestand of het dient te gaan om een zeer gevorderd stadium van de ziekte – bepalend is bij de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, aangezien dit geen afbreuk kan doen aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Conform zijn vaste rechtspraak heeft het Hof immers oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling zich heden niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. *Karara v. Finland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, *Henao v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, *Aoulmi v. Frankrijk*, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10488/10, *Yoh-Ekale Mwanje v. België*, par. 81 e.v.).

2.12. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd geschonden. Het tweede onderdeel van het eerste middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien de eventuele gegrondheid van het eerste onderdeel van het eerste middel en van het tweede middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen zij niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 april 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA

